

L'AGUS I ELS MONSTRES

5a EDICIÓ:
MÉS DE 10.000
EXEMPLARS
VENUTS!

SALVEM

EL

NAUTILUS!

JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY

COMBEL

1

UNA HABITACIÓ PLENA DE MONSTRES

Tant era que la mestra posés deures estrambòtics. Teníem una setmana de vacances i jo pensava passar-la amb els meus amics. Els deures no em preocupaven gaire.

Aquella tarda vaig fer el camí cap a casa amb la Lídia Lines. No tenia cap altre remei. Érem veïns, tan veïns que vivíem al mateix replà de l'escala. I ja era mala sort, perquè la Lídia era la nena més repel·lent i xafardera de l'escola. I del seu pare, ja ni en parlem.

Hola, pare!

... Haurem de cuinar un plat molt elaborat per portar-lo a l'escola.

És clar, filla! Farem el millor plat!

I tu què, maco?
Tu, Agus, què prepararàs?
Un entrepà?

Autèntic davantal
de senyor repel·lent

Quan vaig aconseguir superar la Lídia i el seu pare, vaig entrar a casa, vaig saludar els pares i me'n vaig anar directament a la meva habitació. Els meus amics ja m'esperaven. Eren una mica especials, però enlloc no hauríeu trobat uns amics com ells. A vegades es passaven una mica... però és que no ho podien evitar.

Retrat de l'Agus dibuixat per la Pintaca, de memòria i en dos minuts.

Ballem?

Cantem?

Llegim?

Jo entreno
dues mosques!

Però abans de jugar i llegir, teníem feina! Calia endreçar l'habitació. Heu de saber que no és fàcil conviure amb deu monstres! Cal molta organització. I, sobretot, cal tenir-ho tot molt endreçat per no despertar sospites. Sort que el Sr. Flat, amb els seus dots d'organitzador, m'ajudava una mica.

Et veig una mica lent,
Emmo!

Pintaca, no em
provoquis!

Qui ha demanat una truita
a la francesa de dos ous?

A la teva edat, Agus...
No és una mica estrany que encara juguis amb ninots?

Però tinc l'habitació endreçada! Fins i tot els llibres!

Tot de coses que no haurien de ser aquí, però que no es podien desar enlloc més.

Tenir l'habitació endreçada estalviava molts problemes. Si uns pares entren en una habitació i ho veuen tot en ordre, en principi no sospiten res. Bé, tot i que hi ha pares, com els meus, que sempre troben una cosa o altra.

Ja feia tres setmanes que els deu monstres i jo compartíem l'habitació. Crec que paga la pena que expliqui com vaig conèixer el Sr. Flat i després els altres monstres. Així, de passada, entendreu per què trobo tan important que l'habitació sempre estigui endreçada.

L'ARRIBADA DEL SR. FLAT I DELS MONSTRES A LA MEVA HABITACIÓ

Jo era un nen normal, amb els problemes normals d'un nen normal. La meva mare, per exemple, m'amenaçava de llençar les meves joguines si no m'endrecava l'habitació. I també tenia un problema a l'escola: havia de lliurar unes redaccions i les havia perdut.

Un dia vaig trobar el Sr. Flat a la biblioteca de l'escola i em vaig pensar que era un ninot. L'Emma, la bibliotecària, me'l va regalar.

Aquell vespre, quan em vaig posar a llegir a casa, el Sr. Flat es va despertar. No era un ninot! Era el monstre dels llibres! Ens vam fer amics a l'acte i junts vam llegir un munt de llibres. Però...

... el Sr. Flat em va explicar que ell i els seus amics havien estat expulsats del llibre en què vivien, el *Llibre dels monstres*, per un tal Dr. Brot, que era molt dolent. I jo vaig decidir ajudar-lo.

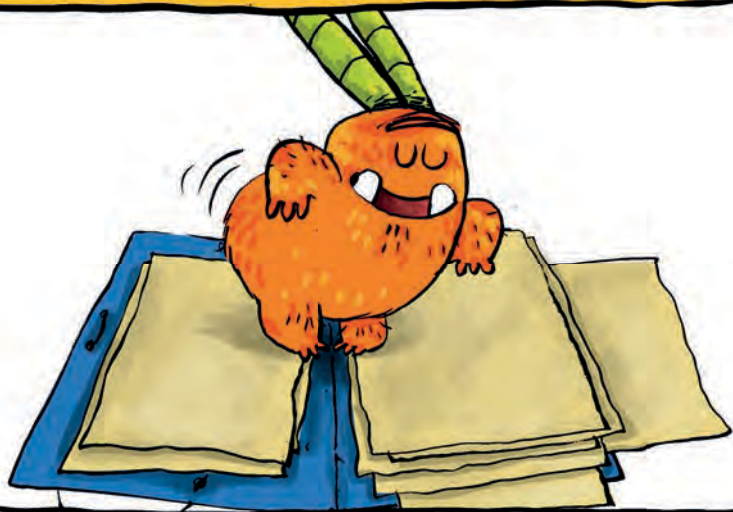
L'endemà la cosa es va ben embolicar. La mare, farta del desordre de la meva habitació, va llençar un munt de joguines, entre les quals hi havia el Sr. Flat.

Després de molts problemes i d'haver de discutir amb la Lídia, que havia comprat el Sr. Flat a la parada de l'escola on havia anat a parar, vaig aconseguir trobar el meu nou amic.

Quan vam tornar a casa, encara no sé com el Sr. Flat va trobar totes les redaccions que jo havia de portar a l'escola. I em va fer una proposta...

Em va proposar que els seus amics vinguessin a viure amb nosaltres. No cal dir que vaig estar-ne encantat!

I d'ençà que els monstres havien arribat a la meva habitació, no ens havíem avorrit ni un sol dia. A les nits, el Sr. Flat i jo llegíem en veu alta i tothom ens escoltava bocabadat. Vivíem relativament distrets i tranquils, però aquella tarda...

... Aquella tarda, mentre endreçàvem l'habitació, em vaig adonar que en Hole i en Drílocks no hi eren. I quan vaig preguntar per ells, tots van fer veure que no en sabien res.